

OP HINDERLAAG.

(Eene Kerstvertelling.)

DOOR

M.

't Was nu reeds de vierde Kerstmis, die de sergeant Siemer niet thuis vierde. Vroeger, toen zijn vader, die te Elberfeld meesterknecht op een fabriek was, nog leefde en het huishouden nog bijeen was, kon het prettig zijn, zoo'n Kerstmis. De kinderen kregen kleine geschenken en versnaperingen, er werd gezongen en feestgevierd om den Kerstboom en nu Had hij maar willen oppassen. Op school had hij zelden of nooit gewerkt, later op 't ambacht evenmin, wat speet hem dit nu.

Zijn vader was nu ruim vijf jaren geleden gestorven en zijn moeder bleef met drie zusters en een nog zeer jong broêrtje achter en had toen werk om met naaien en wasschen zooveel te verdienen, dat men ten minste geen gebrek leed.

Had hij maar een ambacht gekend, dan had hij haar kunnen steunen, al was het dan in den beginne ook maar gering geweest Drie honderd gulden handgeld, dat was vijf honderd mark. Hoe zou het huisgezin daarmede geholpen zijn. Misschien kon zijn moeder daarvan wel een winkeltje beginnen, om op die wijze de inkomsten ruimer te doen vloeien. Naar Java 't was wel ver. Op school had hij wel aardrijkskunde geleerd, maar toch maar zeer weinig. Hij had een kennis, die gevaren had, die was eens naar de Samoa-eilanden geweest. Daar ergens moest Java ook liggen. Java, 't was er altijd snikheet en men leefde er tusschen de menscheneters. Maar hij had ook gehoord, dat het vooral voor een Duitscher gemakkelijk was, om officier te worden. Dat vertelden ten minste de wervers altijd. Trouwens hij kon zich dat best begrijpen, de Hollanders waren nog altijd zoo achterlijk, dat men gaarne vreemdelingen, vooral Duitschers, als officieren had. En wat zou hij dan zijn moeder kunnen helpen. Zoo had hij toen gedacht en het eens opgevatte plan rijpte en spoedig daarna had hij snikkende afscheid genomen van zijn moeder en zusters en zijn broertje en was naar Harderwijk getrokken. Wat volgden er toen treurige dagen. Zijn handgeld zond hij voor 't grootste gedeelte naar huis; hij moest spaarzaam zijn, hij wilde helpen en was dus matig, hoewel de meesten om hem heen hun handgeld verbrasten, door allerlei slag van volk, door kooplui, door kroeghouders werden afgezet, zich bedronken, daardoor straf kregen en zodoende een indruk maakten, waarvan hij o. a. den terugslag ondervond. Eens immers wilde hij een glas bier gaan drinken in een fatsoenlijk koffiehuis, doch nauwelijks was hij binnen, of er werd hem gezegd, dat hier geen „Kolonialen”